

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 27.950 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, zwrócił na rzecz powódki ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 440,32 zł z kwoty uiszczonej w dniu 30 grudnia 2015 roku, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.374,68 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na ustaleniu, że w dniu 5 marca 2014 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia autocasco, potwierdzoną polisą numer (...), w której suma ubezpieczenia została określona na kwotę 94 250 złotych. Jednocześnie w umowie rozszerzono zakres ubezpieczenia o opcję stałej sumy ubezpieczenia, za co powódka uiszczała dodatkową składkę w kwocie 180 złotych. Ubezpieczenie obejmowało okres od dnia 6 marca 2014 roku do dnia 5 marca 2015 roku. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (Autocasco) Należących do Klientów Indywidualnych wraz z klauzulami dodatkowymi.

Stosownie do treści § 22 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia w przypadku szkody całkowitej w pojeździe lub wyposażeniu dodatkowym E. Hestia ustala rozmiar szkody oraz wysokość odszkodowania w kwocie równej wartości rynkowej pojazdu (ale nie wyższej niż ustalona w umowie ubezpieczenia suma ubezpieczenia) z dnia powstania szkody, pomniejszonej o wartość pozostałości z zastrzeżeniem § 18 ust 2 i § 23. Ust 2 tego paragrafu stanowi, że wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody ustalana jest w oparciu o to samo źródło wyceny, jakie zastosowano przy określeniu wysokości sumy ubezpieczenia w dniu zawierania umowy ubezpieczenia, zgodnie z § 15. Treść § 23 ogólnych warunków ubezpieczenia stanowi, iż rozmiar szkody całkowitej zmniejsza się o wartość brutto pozostałości tj. nieszkodzonych bądź uszkodzonych w niewielkim stopniu i przedstawiających wartość użytkową i majątkową części lub zespołów pojazdu, a także całego pojazdu w stanie uszkodzonym, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku lub sprzedaży (ust.1). Wartość pozostałości ustala się na podstawie aktualnych cen brutto (notowań rynkowych) obowiązujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, przy uwzględnieniu stopnia ich zużycia (ust. 2). Zgodnie z § 15 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia w ubezpieczeniu pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia sumę ubezpieczenia deklaruje ubezpieczający. Suma ubezpieczenia powinna odpowiadać wartości rynkowej pojazdu na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Wartość rynkowa pojazdu ustalana jest w oparciu o system E. lub miesięcznik (...)Ekspert „Pojazdy samochodowe - wartości rynkowe” z zastrzeżeniem ust. 2-4. Na wniosek ubezpieczającego E. Hestia przyjmuje sumę ubezpieczenia podwyższoną lub obniżoną o wartość większą niż 10 % w stosunku do wartości określonej w systemie E. lub miesięczniku (...)Ekspert „Pojazdy samochodowe - wartości rynkowe, pod warunkiem dokonania wyceny pojazdu przez uprawnionego rzeczoznawcę w zakresie techniki samochodowej (§ 15 ust. 4). Na podstawie klauzuli nr 02 pkt 1, z zachowaniem pozostałych, niezmienionych klauzulą postanowień umowy ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco), za opłatą dodatkowej składki, ubezpieczenie autocasco zostanie rozszerzone w ten sposób, że za wartość rynkową pojazdu w trakcie okresu ubezpieczenia, uznawana jest suma ubezpieczenia określona w umowie, o ile suma ta ustalona została w zgodzie z § 15 ust 1 i ust 3-5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco. Punkt 2 tej klauzuli stanowi, iż w sytuacji gdy suma ubezpieczenia nie została ustalona w zgodzie z § 15 ust 1 i ust. 3-5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco za wartość rynkową pojazdu w trakcie okresu ubezpieczenia przyjmuje się wartość rynkową z dnia zawarcia umowy ubezpieczenia, ale nie wyższą niż ustalona w umowie suma ubezpieczenia.

Powódka zakupiła przedmiotowy pojazd od osoby prywatnej za kwotę około 90 000 złotych. Wyceny wartości pojazdu powódki podczas zawierania umowy ubezpieczenia dokonał agent ubezpieczeniowy na podstawie programu E., w oparciu o dane załączone do wniosku przesłanego drogą mailową przez brokera. Określona przez agenta ubezpieczeniowego wartość pojazdu została zaakceptowana przez powódkę. W trakcie obowiązywania ww. umowy

ubezpieczenia, w dniu 21 stycznia 2015r., doszło do uszkodzenia pojazdu należącego do powódki i stanowiącego przedmiot umowy ubezpieczenia, o czym powódka powiadomiła pozwanego.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 26 lutego 2015 roku, pozwany poinformował powódkę, iż naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, co uzasadniało rozliczenie szkody jako całkowitej i przyznanie odszkodowania w kwocie 39 207 złotych. Kwota wypłacona przez pozwanego stanowiła różnicę pomiędzy ustaloną przez pozwanego wartością pojazdu powódki sprzed szkody (66 300 złotych brutto) a wartością pojazdu po zdarzeniu (27 093 złotych brutto).

Powódka w dniu 5 marca 2015 roku sprzedała pozostałości pojazdu marki M. (...) o numerze El 552 SJ za kwotę 27 000 złotych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo, jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka dochodziła od pozwanego zapłaty wynikającej z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w związku ze zniszczeniem przedmiotowego pojazdu na skutek zdarzenia z dnia 21 stycznia 2015 roku. W sprawie bezspornym pozostawało przy tym zaistnienie szkody w pojeździe powódki, zakwalifikowanie jej jako szkody całkowitej, posiadanie ubezpieczenia AC przez powódkę oraz przyznanie przez pozwanego odszkodowania w kwocie 39.207zł. Pozwany podnosił jednak, że wypłacił na rzecz powódki odszkodowanie ustalone w oparciu o rzeczywistą wartość pojazdu w dniu zawarcia umowy, która została oszacowana na kwotę 66 300 złotych.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego, przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 824 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Sąd Rejonowy zważył, że integralną część umowy ubezpieczenia w niniejszej sprawie stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (Autocasco) Należących do Klientów I..

Nie była sporna wartość pozostałości pojazdu powódki po szkodzie. W umowie ubezpieczenia strony ustaliły stałą wartość pojazdu na kwotę 94.250 zł w trakcie okresu ubezpieczenia. Jednocześnie jak wynika z zeznań powódki i stojącego świadka, to agent ubezpieczeniowy dokonał wyceny pojazdu na podstawie systemu E. a powódka tą wycenę zaakceptowała. Odpowiada to tym samym wskazanemu w § 15 ust 1 OWU sposobowi ustalenia sumy ubezpieczenia. Brak podstaw do stosowania w przedmiotowej sprawie § 15 ust 4 OWU, gdyż nie ustalono, aby powódka składała wnioski, o którym tu mowa tj. o przyjęcie podwyższonej sumy ubezpieczenia.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podnosił, że skoro błędnie przyjęto wartość pojazdu powódki, to późniejsza weryfikacja tej okoliczności – na etapie likwidacji szkody – pozwala na przyjęcie, że wartość pojazdu powódki w chwili zawarcia umowy wynosiła 66 300 zł i jest wyjściową dla dalszych obliczeń. Pozwany wskazał, iż na podstawie raportu firmy (...) Sp. z o.o. z dnia 23 lutego 2015 roku ustalił, iż pojazd powódki na terytorium Szwajcarii uległ poważnemu uszkodzeniu 17 grudnia 2013 roku. W ocenie Sądu Rejonowego nie stało na przeszkodzie, aby ubezpieczyciel jako profesjonalista na etapie zawarcia umowy ubezpieczenia i ustalania składki ubezpieczeniowej niejako „wykrył” tą okoliczność i odpowiednio do tego ustalił wartość rynkową pojazdu. Nie wykazano, by powódka, która nabyła pojazd posiadała takową wiedzę (art. 6 k.c.), że przedmiotowy pojazd wcześniej był naprawiany.

Powódka zawierając umowę wybrała we wniosku opcję ubezpieczenia przewidującą „stałą sumę ubezpieczenia”, za którą opłaciła podwyższoną składkę ubezpieczeniową, a ubezpieczyciel to zaakceptował. Zawarcie umowy na takich warunkach było zgodne ogólnymi warunkami ubezpieczenia autocasco. W konsekwencji wysokość odszkodowania powinna zostać ustalona przy uwzględnieniu sumy ubezpieczenia określonej w polisie. Skoro w umowie przyjęto opcję stałej wartości pojazdu w całym okresie ubezpieczenia, tj. w wysokości 94 250 zł, to brak jest podstaw do ustalania tej wartości na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia, bezpośrednio przed zdarzeniem czy też po powstaniu szkody.

Istnieje różnica między zmienną sumą ubezpieczenia, a stałą sumą ubezpieczenia autocasco. Standardem jest zmienna suma ubezpieczenia, która oznacza, że w wypadku zaistnienia szkody (stłuczki, kradzieży) przy ustalaniu wysokości odszkodowania brana jest pod uwagę wartość pojazdu z dnia, w którym nastąpiła szkoda. Natomiast w wypadku zawarcia umowy ubezpieczenia autocasco ze stałą sumą ubezpieczenia, nazywaną także klauzulą niezmienności wartości pojazdu, podstawą wyliczenia odszkodowania będzie wartość pojazdu wskazana w polisie na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Pozwany nie wykazał przy tym, pomimo zasygnalizowania tych okoliczności, że przy zawieraniu umowy ubezpieczenia, agent ubezpieczeniowy został przez powódkę wprowadzony w błąd, co do wartości pojazdu lub jego wcześniejszych uszkodzeń, wpływających na tę wartość, a tylko w takim przypadku pozwany mógłby się uchylić od skutków czynności prawnej na podstawie art. 84 k.c., czego pozwany jednak nie uczynił.

W ocenie Sądu Rejonowego nie zasługiwała na aprobatę praktyka stosowanej przez firmy ubezpieczeniowe - odmowy wypłaty umówionej sumy ubezpieczenia AC z powodu nieprawidłowej wyceny pojazdu w momencie zawierania umowy. Zawarcie umowy ubezpieczenia AC z dodatkową opcją „stałej sumy ubezpieczenia” oznacza, że ubezpieczony powinien otrzymać odszkodowanie według wartości pojazdu określonej w polisie (na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia), bez względu na późniejszy spadek wartości pojazdu lub wypłacone odszkodowania związane z innymi uszkodzami. Wynika to z ogólnej zasady pacta sunt servanda. Skoro pozwany ubezpieczyciel, decyduje się na zawieranie polisy, i to zawierających tego typu klauzule, winien szczególnie ostrożnie oceniać ubezpieczane pojazdy, precyzyjnie szacować ich wartość oraz dokładnie określać wysokość sumy ubezpieczenia.

Zdaniem Sądu Rejonowego wobec faktu, że przedstawiciel pozwanej spółki oszacował wartość pojazdu posługując się systemem E. oraz zaproponował konkretną sumę ubezpieczenia, to poszkodowana powinna otrzymać odszkodowanie odpowiadające wartości pojazdu ustalonej przez strony w chwili zawierania umowy ubezpieczenia, która to opcja wiązała się z zapłatą wyższej składki. Nie można w takich okolicznościach obciążać właściciela pojazdu, pozywającego firmę ubezpieczeniową, obowiązkiem udowadniania, że suma ubezpieczenia, wpisywana do polisy, była prawidłowa. To ubezpieczyciel powinien wykazać, że zawarł umowę pod wpływem np. błędu, przy czym w tym wypadku Sąd ustalił, że gdyby pozwany podszedł profesjonalnie do określenia wartości pojazdu w chwili zawarcia polisy, nie miał żadnych problemów w ustaleniu, że pojazd był wcześniej naprawiany. Nie można skutków niedbalstwa, a choćby niedołożenia należytej staranności po stronie ubezpieczyciela przy zawieraniu umowy przerzucać na właściciela pojazdu w chwili realizacji jego uprawnień z polisy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 września 2015 roku, w sprawie I ACa 524/15, opubl. L.).

W konsekwencji według Sądu Rejonowego należało przyjąć, iż należne powódce odszkodowanie powinno wynieść kwotę 94 250 zł. Skoro zaś ubezpieczyciel przyznał dotychczas na jej rzecz kwotę 39 207zł, a wartość pozostałości pojazdu ustalono na kwotę 27 093 zł to nie ulegało wątpliwości, że w dalszym ciągu pozostaje zobowiązany do wypłaty dalszej kwoty odszkodowania w wysokości żądanej pozwem tj. 27 950 zł.

Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie odsetkowe strony powodowej wyrażone w pozwie. Żądanie to uzasadnione było dyspozycją przepisu art. 481 § 1 k.c., wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W sprawach z zakresu ubezpieczeń zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie powódka zgłosiła szkodę, zaś w dniu 26 lutego 2015 roku pozwany podjął decyzję w postępowaniu likwidacyjnym. Uwzględniając zatem upływ terminu na spełnienie świadczenia przez ubezpieczyciela, a także będąc związanym żądaniem pozwu, Sąd Rejonowy orzekł, iż powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty odszkodowania od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo, dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. W skład kosztów należnych powódce wchodzi: opłata sądowa

od pozwu w wysokości 1 398 zł, koszt wynagrodzenia biegłego – 559,68zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2 400, 00 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłata od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17, 00 zł. Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016r poz. 623), Sąd Rejonowy zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 440,32 zł tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

Od wskazanego wyroku apelację złożył pozwany zaskarżając wyrok w części, w zakresie punktu 1 co do kwoty 12.150 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty (tj. ponad kwotę 15.800 zł), w zakresie pkt. 3 w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez fragmentaryczną oraz sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, w szczególności poprzez:

- bezpodstawne uznanie, że gdyby pozwany podszedł profesjonalnie do określenia wartości pojazdu w chwili zawarcia polisy, nie miałby żadnych problemów w ustaleniu, że pojazd był wcześniej naprawiany, pomimo że z zeznań świadka M. W. jednoznacznie wynika, iż pozwanemu w chwili zawierania umowy nie było wiadomo nic o wcześniejszych uszkodzeniach, bowiem pozwany może sprawdzić w systemie historię tylko samochodu kupionego jako nowy w Polsce, podczas gdy przedmiotowy pojazd sprowadzony został jako używany ze Szwajcarii,

- nieprawidłowe przyjęcie w wyliczeniu wysokości szkody metodą różnicową wartości samochodu sprzed pożaru w kwocie 94 250,00 zł, podczas gdy kwota ta – jak wynika z zeznań świadka M. W. - odpowiadała wartości modelowego egzemplarza takiego samego samochodu bez żadnych uprzednich uszkodzeń, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika niezbicie, iż pojazd powódki był samochodem powypadkowym i uległ jeszcze przed sprowadzeniem do Polski poważnemu wypadkowi kwalifikowanemu jako tzw. szkoda całkowita,

- nieprawidłowe przyjęcie w wyliczeniu wysokości szkody metodą różnicową wartości samochodu sprzed pożaru w kwocie 94 250,00 zł,

- mylnym stwierdzeniu, że należne powódce odszkodowanie winno wynieść 94 250,00 zł, pomimo, że kwota ta stanowi jedynie znacznie zawyżoną sumę ubezpieczenia, która nie powinna znaleźć w omawianym przypadku zastosowania i co najważniejsze nie uwzględnia wartości tzw. pozostałości, o które należne odszkodowanie powinno zostać pomniejszone,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie przy wyrokowaniu opinii biegłego T. S., który określił wartość samochodu powódki w stanie sprzed pożaru na kwotę 82 100,00 zł;

- art. 363 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na określeniu należnego powódce nadmiernie wysokiego odszkodowania z uwagi na bezpodstawne użycie do wyliczenia jego wysokości wartości samochodu sprzed pożaru w kwocie 94 250,00 zł, podczas gdy wartość ta wynosiła 82 100,00 zł,

- art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z § 22 oraz § 23 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (Autocasco) Należących do Klientów Indywidualnych (dalej (...)) poprzez użycie do wyliczenia wysokości należnego powódce odszkodowania kwoty 94 250,00 zł - tj. kwoty przewyższającej wartość rynkową pojazdu,

- art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z § 15 ust. 1 (...) w zw. z treścią klauzuli „02 STAŁA SUMA UBEZPIECZENIA”, poprzez błędną wykładnię, skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, że fakt rozszerzenia przez klienta ubezpieczenia o klauzulę stałej sumy ubezpieczenia oznacza automatycznie i bezwarunkowo konieczność uwzględnienia w wyliczeniu wysokości szkody całkowitej sumy ubezpieczenia określonej w umowie ubezpieczenia, pomimo, że w okolicznościach

niniejszej sprawy suma ubezpieczenia nie odpowiada wartości rynkowej, co w świetle postanowień umownych wyłącza stosowanie klauzuli stałej sumy ubezpieczenia.

- art. 824¹ k.c. w zw. z § 18 ust. 2 (...) poprzez niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się w zasądzeniu od pozwanego na rzecz powódki kwoty odszkodowania, która po zsumowaniu z kwotą wypłaconą na etapie przed procesowym, przewyższa wysokość faktycznie poniesionej przez poszkodowaną szkody.

W związku z podniesionymi zarzutami, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa, a także o stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu przed Sądem Rejonowym adekwatnie do wyniku sprawy, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył :

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Powód sformułował zarzut procesowy wadliwej oceny materiału dowodowego. W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. Flaga - Gieruszyńska w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Zielińskiego, Warszawa 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008r., I ACa 205/08, Legalis, w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 KPC. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 KPC”; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach Gospodarczych 2006/10/, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 KPC mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”). Odnosząc powyższe do stanowiska skarżącego uznać trzeba, iż nie sprostował on opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a jego stanowisko jest wyrazem polemiki ze stwierdzeniem Sądu Rejonowego przyjętym u podstaw zaskarżonego wyroku, iż wartość pojazdu przed pożarem wynosiła 94.250 zł. W świetle przedstawionych uwag nie jest to jednak wystarczające dla podważenia stanowiska prezentowanego w zaskarżonym orzeczeniu.

Zarzut wadliwej oceny dowodów dla swej skuteczności winien wskazywać konkretne uchybienia, jakich dopuścił się orzekający sąd, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego. Dla wzruszenia przyjętej oceny nie jest wystarczające wyłącznie odmienne zapatrywanie skarżącego odnośnie wartości poszczególnych z przeprowadzonych dowodów oraz wniosków możliwych do wyprowadzenia, gdy chodzi o podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Formułując zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy regulacji art. 233 § 1 k.p.c. i w efekcie błędnego ustalenia, że wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 94.250 zł, tak opisanym wymogom skarżący nie sprostował. Zaprezentowane w treści apelacji stanowisko sprowadza się do powtórnej polemiki z ustaleniami Sądu. Wskazać, należy że w świetle łączącej strony umowy ubezpieczenia AC i (...), a także klauzuli o2 stałej sumy

ubezpieczenia wartość rynkowa pojazdu w trakcie ubezpieczenia, uznawana miała być suma ubezpieczenia (klauzule pkt. 2 k. 47), którą strony zgodnie określiły na kwotę 94.250 zł (polisa k. 14). W takiej oczywistej sytuacji niezasadne jest stanowisko skarżącego, co do błędnych ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Wbrew skarżącemu stwierdzić również należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo pominął dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej jako nieprzydatny i nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. Opinia biegłego określała wartość rynkową samochodu powódki na kwotę 82.100 zł. Jednakże w sytuacji kiedy strony same w umowie, bez jakichkolwiek zastrzeżeń, określiły jaką konkretną wartość rynkową pojazdu równą sumie ubezpieczenia (94.250 zł) należy brać pod uwagę w trakcie okresu ubezpieczenia, nie sposób przyjmować innej wartości pojazdu w tym określonej przez biegłego.

Zarzuty naruszenia art. 363 § 1 k.c., art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z § 22 oraz § 23 (...), art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z § 15 ust. 1 (...), art. 824¹ k.c. w zw. z § 18 ust. 2 (...) dotyczą w istocie, błędnie przyjętej zdaniem skarżącego wysokości wartości samochodu sprzed pożaru w wysokości 94.250 zł, która powinna wynosić 82.100 zł. Co przełożyło się na wysokość zasądzonego odszkodowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego. przyjęta przez Sąd Rejonowy wartość samochodu przed pożarem w kwocie 94.250 zł nie narusza wyżej wymienionych przepisów, gdyż jest prawidłowa. Wartość tę strony określiły zawierając umowę ubezpieczenia i wskazując jako sumę ubezpieczenia 94.250 zł (polisa k. 14) będącą jednocześnie wartością rynkową pojazdu. Zgodnie § 14 (...) stanowiących integralną część umowy suma ubezpieczenia stanowi górny limit odpowiedzialności pozwanego. Natomiast § 15 pkt. 1 (...) wskazywał, że sumę ubezpieczenia deklaruje ubezpieczający. Suma ubezpieczenia powinna odpowiadać wartości rynkowej pojazdu na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Wartość rynkowa pojazdu jest ustalana w oparciu o system (...) lub miesięcznik (...) E. „Pojazdy samochodowe – wartości rynkowe”. W § 15 pkt. 3 (...) wskazano, że w przypadku braku możliwości określenia rzeczywistej wartości rynkowej pojazdu w oparciu o system E. lub miesięcznik (...) E. „Pojazdy samochodowe – wartości rynkowe”, ubezpieczający w porozumieniu z pozwanym może skorzystać z innego, wiarygodnego źródła specjalistycznego wspólnie uzgodnionego pomiędzy stronami. Zgodnie z § 15 pkt. 4 i 5 na wniosek ubezpieczającego pozwany przyjmuje sumę ubezpieczenia podwyższoną lub obniżoną o wartość większą niż 10 % w stosunku do wartości określonej w systemie E. lub w miesięczniku (...) E. „Pojazdy samochodowe – wartości rynkowe”, pod warunkiem dokonania wyceny pojazdu przez uprawnionego rzeczoznawcę w zakresie techniki samochodowej. Koszt wyceny pojazdu przez rzeczoznawcę obciążał tę stronę umowy, która zleciła wycenę. Na wniosek ubezpieczającego, jeżeli ubezpieczony uprawniony jest do odliczenia podatku vat, suma ubezpieczenia określona jest bez uwzględnia podatku vat.

Pozwany nie wykazał, że na etapie zawierania umowy czy akceptacji sumy ubezpieczenia stanowiącej w świetle umowy wartość rynkową pojazdu miał jakiegokolwiek zastrzeżenie co do jej wysokości. Jeżeli takie wątpliwości pojawiły się u pozwanego, to powinien w momencie zawierania umowy spowodować określenie właściwej wartości rynkowej pojazdu tożsamej z sumą ubezpieczenia i nie akceptować przyjętej kwoty 94.250 zł, zlecić wycenę pojazdu uprawnionemu rzeczoznawcy w zakresie techniki samochodowej. Tymczasem pozwany wartość tę zaczął kwestionować dopiero na etapie wypłaty odszkodowania.

Nie ma racji skarżący, że błędnie jego zdaniem została zastosowana w sprawie klauzula „02 STAŁA SUMA UBEZPIECZENIA” z uwagi na błędnie oszacowaną wartość rynkową pojazdu w dacie zawarcia umowy ubezpieczenia. Zaniechania w tym zakresie obciążają samego pozwanego, który na etapie zawierania umowy mógł kwestionować sumę ubezpieczenia (odpowiadającą wartości rynkowej pojazdu) w świetle zawartej umowy. Zwłaszcza, że to pozwany, profesjonalista przedstawiał powodowi (...) i klauzulę 02 stałej sumy ubezpieczenia i powinien znać dokładnie ich treść, w szczególności, że suma ubezpieczenia powinna odpowiadać rzeczywistej wartości rynkowej pojazdu.

Bezspornym jest, że ubezpieczenie powoda A. zostało rozszerzone i obejmowała stałą sumę ubezpieczenia. Zgodnie z treścią klauzuli „02 STAŁA SUMA UBEZPIECZENIA” za opłatą dodatkowej składki ubezpieczenie Autocasco zostanie rozszerzone w ten sposób, że za wartość rynkową pojazdu w trakcie okresu ubezpieczenia, uznawana jest suma ubezpieczenia określona w umowie, o ile suma ta ustalona została w zgodzie z § 15 ust. 1 i ust. 3 - 5 (...). Nie ma

racji skarżący, że w sprawie nie znajdzie zastosowania opisana wyżej klauzula, z uwagi na to, że suma ubezpieczenia została ustalona niezgodnie z (...). Pozwany w żaden sposób nie udowodnił, że suma ubezpieczenia została ustalona niezgodnie z § 15 ust. 1 i ust. 3 § 5 (...) (art. 6 k.c.). Przeciwnie pozwany pomimo, że zawierając umowę ubezpieczenia mógł zwrócić się o wycenę pojazdu do rzeczoznawcy, zaakceptował i nie kwestionował wskazanej w polisie sumy ubezpieczenia 94.250 zł. W takiej sytuacji niezasadne są twierdzenia pozwanego, iż suma ubezpieczenia została wskazana niezgodnie z (...) skoro sam i bez jakichkolwiek zastrzeżeń ją zaakceptował.

Wbrew zarzutom apelacji nie doszło do naruszenia § 22 i § 23 (...). Według § 22 (...) w przypadku szkody całkowitej w pojeździe pozwany ustala rozmiar szkody oraz wysokość odszkodowania w kwocie równej wartości rynkowej pojazdu (ale nie wyższej niż ustalona w umowie ubezpieczenia suma ubezpieczenia) z dnia powstania szkody, pomniejszonej o wartość pozostałości, z zastrzeżeniem § 18 ust. 2 i § 23. ust 2 tego paragrafu stanowi, że wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody ustalana jest w oparciu o to samo źródło wyceny, jakie zastosowano przy określeniu wysokości sumy ubezpieczenia w dniu zawierania umowy ubezpieczenia, zgodnie z § 15.

Prawidłowo Sąd Rejonowy do wyliczenia należnego powodowi odszkodowania przyjął kwotę 94.250 zł (sumę ubezpieczenia) w świetle łączącej strony umowy w szczególności § 22 i § 23 (...) jak również klauzuli „02 STAŁA SUMA UBEZPIECZENIA”, gwarantującej powodowi w trakcie ubezpieczenia, że wartość rynkowa pojazdu będzie równa sumie ubezpieczenia.

W kwestii wykładni postanowień umowy i (...) trudno dopatrzeć się naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 65 § 1 i 2 k.c. w sytuacji kiedy treść § 22, § 23, § 15 (...) nie budziła żadnych wątpliwości. Skarżący nie sprecyzował na czym naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c. miało polegać poza zakwestionowaniem przyjętej przez Sąd Rejonowy wartości rynkowej pojazdu. Ponadto ubezpieczyciel jako autor ogólnych warunków ubezpieczenia, a przy tym profesjonalista, ma obowiązek sformułować je precyzyjnie. W razie niejasności czy wątpliwości, co do poszczególnych postanowień należy je interpretować na korzyść ubezpieczającego. Byłoby, bowiem sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, by konsekwencje nieścisłej redakcji tych postanowień obciążały ubezpieczającego (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 marca 2003 r.IV CKN 1858/00, Legalis numer 70436). Nawet z tego powodu, ustalenia Sądu Rejonowego przyjmujące wartość rynkową pojazdu równą sumie ubezpieczenia wskazanej w umowie przy wyliczaniu odszkodowania są prawidłowe, gdyż są na korzyść powódki. Pozwany jako autor (...), czy klauzul którymi posługuje się przy zawieraniu wielu umów, jeśli ma wątpliwości co do ich interpretacji w szczególności w zakresie wartości rynkowej pojazdu, sumy ubezpieczenia, powinien formułować je precyzyjnie, zgodnie z jego wolą. Choć w ocenie Sądu Okręgowego postanowienia te nie budziły żadnych wątpliwości.

Z uwagi na to, że przyjęta przez Sąd Rejonowy wartość rynkowa pojazdu przy obliczaniu odszkodowania była prawidłowa, zarzut naruszenia art. 824¹ k.c. okazał się chybiony.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 złotych stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika, stosownie do treści § 10.1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015.1804 w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.01.2016 r do 26.10.2016 r).